

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

FÁBRICA DE NOBLES

qui a Espanya tot se falsifica: las sustancias alimenticias, los bitllets de banch, la moneda, las actas electorales... y hasta la nobleza.

Lo Conde de Xiquena prenentse a pit y pel seu compte aqueixa falsificació dels títuls nobiliaris, vá ocupar dos ó tres sessions del Congrés explicant ab detalls molt naturalistas y escandalosamente

xistosos, los procediments que s' emplean per transformar a un pelacanyas qualsevol en baró, conde, marqués y duch... a gust del consumidor.

L' home mes nano y curt de talla, de la nit al dematí y en menos que canta un gall, pot convertirse en un gran d' Espanya, com una casa.

Y no es necessari efectuar la mes minima operació química, ni 'l menor treball de tintoreria, per donar nou color a la sanch, transformantla de vermella en blava. En aixó com en moltras altras cosas, la qüestió son quartos.

Ja no s' tracta de la nobleza de nou encuny, de aqueixa nobleza antillana de que avuy está farsida Espanya, gracias a las liberalitats de las diversas situaciones que s' han anat succehint en lo pinácul del Estat.

D. Amadeo de Sahoya vá crear pel seu us un fioret de nobles que donavan bó de veure. La restauració borbónica, per no ser menos que 'l rey de la Revolució, vá fer dos duros (no sempre han de ser dos quartos) del mateix. Lo rey de las húngaras, quan no tenia res mes que fer, fabricava nobles ab boina. Y 'l Sant Pare de Roma, per no quedar-se endarrera, reparteix també títuls pontificis, qu' es una benedicció.

Pero aquestas fonts de nobleza moderna no tenen cap importancia en los círculs de la aristocracia antigua, la qual acostuma a mirar per damunt de l' espatlla als sobrevinguts, molts dels quals tenen sanch de juhéu a las venas, en atenció a que si no fos aixis difícilment haurian lograt fer una gran fortuna, deixant diners al módich rédit del 20 per cent cada més ó practicant altres negocis encare pitjors.

Per lo tant no s' tracta avuy de aqueixa espuma de la vanitat y de la ridiculés, batuda a tall de confiter que aixeca claras d' ou per elaborar merengues, pels poders públichs que tenen facultats per adjudicar fins si convé 'l títul de Duch de la Xaruvía ó Con-

de de Gratallops, sense limitacions de cap mena. La nobleza que avuy s' ha posat a discussió es l' antigua, la rancia, la patrimonial, la que arranca de las hassanyas de la reconquista y de l' época del feudalisme, la que té consignats los seus explets en los anals més gloriosos de la historia patria.

Aquesta nobleza hereditaria, que tothom creya pura de mesclas y exenta d' entronchs sospitosos, es la que ara s' falsifica ab tot lo salero de aquest mon de monas.

Tant es aixis que dinhen que si s' depurésen un per un los milers de títuls antics que figuren en las páginas de la Gula oficial, ab prou feynas se 'n trobaria una dotzena y mitja de legitims.

Quan l' arbre centenari s' mor de vellesa, queda un rebrot. Pero en lo bosc de l' aristocracia son molts los arbres que s' assecan sense deixar ni un tany tan sols. Llenya seca que hauria de anar al foch, y a pesar de tot no hi va. Quan s' acaba una familia 'n surt un' altra vingui de ahont vingui que s' aprofita de las sévas despullas. Si no té cap parentiu ab la familia desaparescuda, no costa res inventarlo.

L' altre dia deya un tranquil: —Si may per may s' arriba a extingir lo comtat del Assalto, ja tinch tots los papers preparats pera reclamar la successió del títul.

—De manera qu' ets parent del Conde de Asalto.

—No, home, res de aixó: pero hi viscut 25 anys seguits al Carrer Nou de la Rambla, y tinch en regla las llibretas del lloguer que aixis ho demostran. Y ab aixó sols n' hi ha prou per reclamar, que lo demés s' alcanza fácilmente gastantse uns quants mils duros.

Quartos, quartos... *parné...* tot lo demés son trons. Ja ho deya Ruiz de Alarcón en lo sigle d' or de la literatura castellana:

—«¿Qué escudo contra un escudo?»

Lo Conde de Xiquena ha denunciat ab tots los seus pels y senyals l' existencia de un agent, encarregat d' elaborar arbres genealógichs de camama, y de solventar todas las dificultats que pugan presentarse en los centros oficiales pera la transmissió de un títul de nobleza.

—Si s' ho vol arreglar vosté mateix—diu l' agent—li costará molts quartos y encare no es fácil que se 'n surti. En cambi si m' ho encarrega a mi, en menos de tres mesos, me comprometo a posar a las sévas mans el títul que solicita despatxat en tota regla.

Algunas vegadas se regateja sobre l' import total de la concessió, perquè per noble que se sigui, tothom está mes ó meros obligat a defensar un duro. Pero una vegada tancat lo tracte, l' agent se posa a treballar y se surt sempre ab la séva, dintre del terme convingut.

Lo més bonich es que quan lo Conde de Xiquena, indignat, va reptar al tal agent, prometentli denunciar l' escándol en plena sessió de Corts, l' agent va contestarli:

—Fassiho y encare li agrahiré. La seva denuncia 'm donará millor resultat que un anunci en la quarta plana del *Imparcial* y de *La Correspondencia*.

No dirán que 'l tal agent no siga digne de que també l' ennobleixin, concedintli en tot cas lo títul de Duch de la Tranquilítat ó de Marqués de la Barra.

Tot lo que succeheix sobre aquest particular seria altament ridicul, y propi sols pera ser tractat en bro-ma, si a certs títuls de nobleza, mes ó menos falsificats, no hi anés unida la prerrogativa de tenir assiento en l' alta Cámara, per dret propi.

Está fora de las modernas corrents democráticas que la condició de naixement donga dret a intervenir en la confecció de las lleys del país; pero quan se tracta de grans d' Espanya, qual origen no es tan si-quiera 'l dret hereditari, sino una abominable falsificació, l' anacronisme traspasa tots los limits. Per falsificar actas de diputat y senador ja s' bastan los ministros, los gobernadors de las provincias y 'ls cacichs dels pobles.

Aixis, donchs, sobre aquest punt concret, estém al costat del Sr. Junoy. Lo digne diputat per Manresa va anar de dret al bulto, al demanar la reforma constitucional, en lo sentit de suprimir las senadurias per dret propi.

Qui no estigui content del seu apellido, que se 'l cambihi enhorabona. Qui vulgui tenir escut d' armas a las targetas de vista, que se li posi; pero la nació espanyola, per molt degradada que l' hajan deixada 'ls homes de la restauració, no pot ni deu consentir un dia mes que exerceixin las funciones legislativas duchs de Camama, marquesos de Vellut y condes de Birli-birloqui.

P. K.

ÉRIAMENT se tracta de la creació de un Banch Militar ab l' idea de combatre l' usura exercida en detriment dels oficials del exércit. Lo Banch estarà baix la protecció del govern.

En cambi aqueix govern mateix no s' recorda may de crear banchs agrícolas, ab l' idea de sustrene als pobres pagesos a la plaga de l' usura que 'ls escanya tirantlos a la miseria.

¡Qué s' hi ha de fer! En lo joch monárquich que avuy está sobre 'l tapete, *espasas son triunfos*.

Molt contrari s' mostrava en Puigcerver a la solució que s' dona a la qüestió dels blats, quan de la nit al dematí vá tombarse, acceptant l' augment dels aranceles.

Sembla que qui mes ha contribuït a girarlo ha sigut en Castelar, fentli veure que continuant sent ell

ministre l' escola lliure cambista tindria molta mes forsa dintre del govern, que deixant de serho. Està vist que vivim en plé reynat del engany y del sofisme. ¿Cóm se comprén que 'ls lliure-cambistas puguin tenir mes forsa que may quan deixan de fer de l' ofici?

Arriba l' embaixada marroquí á Cádiz, els individus que la componen ván al teatro, y allá son rebuts per las autoritats y la gent de pés als acorts de la marxa real.

En cambi van pels carrers y una cáfila de xavals els tiran tronxos.

Los instints anti-moros dels xicots no poden passar-nos desapercebuts; Y 'ns fan creure que quan aquestes noys siguin homes, l' Espanya no suportará certas vergonyas com las de Melilla.

Seria molt just que 'ls vinaters, imitant als culliters de blat, també 's quadressin, reclamant l' adopció de las midas necessaries pera no estarse consumint en mitj de la major miseria.

Si 'ls del blat tenen plens los graners, plenas tenen las botas els del ví.

La supressió dels dre's de consums podria treure de apuros als uns y als altres. Desgraciadament lo sistema que avuy ens regeix es de luxe y necessita alimentarse ab lo pá y l' ví del poble.

La campanya del País contra Barcelona no conduceix mes que al descrédit de aquest periódich, entre 'ls molts republicans ab que conta la capital catalana.

Si una qüestió hi ha justa al mon, es la condonació á nostra ciutat dels terrenos viables procedents de las derruidas murallas, que 'ns sigueren arrebatadas á viva forsa pels reys absoluts de las dinastias austriaca y borbónica.

Ser partidari de 'n Ruiz Zorrilla y defensor al mateix temps de Felip IV y Felip V son dos cosas incompatibles, y que no podrán may conciliar-se per poderosos que sigan los arguments que puga emplear lo Sr. Fabregas, denunciador del assumpto, y que ja tenia coll avall lo premi que li hauria correspost, si la ciutat de Barcelona s' hagués avingut á pagar los 25 milions de pessetas que se li reclamavan.

Per primera vegada desde la restauració borbónica representants dels convents de frares van assistir á la recepció de Palacio.

Espectacle es aquest que no s' havia vist á Espanya desde 'ls temps gloriosos de Fernando seté.

¿Volen sentir l' estribillo de una cansó inédita, que crech destinada á ferse molt popular?

Diu aixís:

«Ay el dia que poguém,
quina feyna, quina feyna....
Ay el dia que poguém,
quina feyna que tindrem!

L' edifici vell del ministeri de Foment se calcula que val de cinch á sis milions de pessetas. Y á pesar dels grans apuros del govern, en quant lo ministre de Foment desocupi l' local pera passar al que s' ha construït de nou, aquell edifici será regalat al bisbe de Madrid, pel seu recreo.

Davant de aquests escandalosos obsequis, convé no perdre la serenitat.

Y tenir en compte que lo que l' Estat avuy regala, un altre dia l' mateix Estat ho podrá pendre.

Després de la nit vé l' dia,
vé lo just tras dels enganys:
no hi ha reacció que no cayga,
ni mal que duri cent anys.

Aumentar los gastos del exercit, avuy que 'l país está exhaust es una barbaritat.

La única rahó de la existencia del exercit es la defensa de la patria.

Ara bé: si la patria, á forsa de anarla deixant extenuada acaba per desapareixer, ¿de qué servirà l' exercit? ¿Per ventura tindrà res per defensar?

Una frase atribuida al Conde de Xiquena:

«Lamento de totas veras sentirme monárquich fins á la idolatria, en un país en que un s' ha de apartar, per no tacarse, de la major part dels monárquichs.

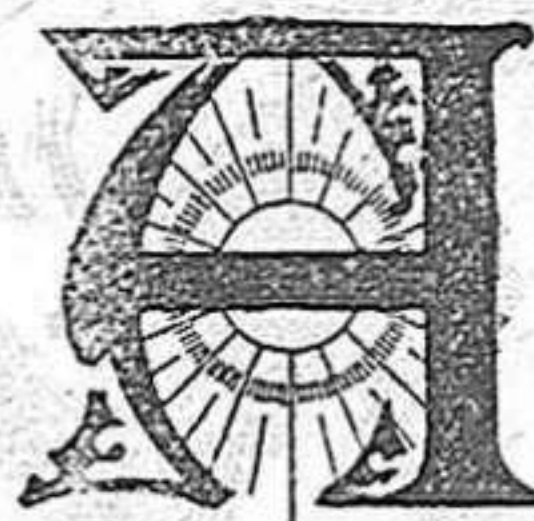
Ay, ay, ¿y fins ara no se 'n ha adonat?

Lo dia 4 de Febrer, aniversari de la batalla de Tetuan, se dona en lo Teatro del Tivoli una funció á benefici dels voluntaris catalans que quedan encare, la major part dels quals se troban sumits en la major miseria.

Creyéim que 'l poble de Barcelona sabrá demostrar á aquell grup de valents las moltes simpatias que 'ls professa, contribuint ab sa assistencia al teatro, á posarlas de relleu, pera consolar dels pobres héroes de la patria espanyola.

LA EMBAIXADA MORISCA

LO PERSONAL DE LA COMITIVA

LI-BRISKA-BEN-TRANQUIL, embaixador
Mohamet-molt-Salat, secretari.
Muley-Sen-Sanás, home de confiança.
Abdel-tom-Atech, cuyner molt poch enraonador.
Deu kaidis que no parlan gayre.
Y uns quants caballs que no diuen res absolutament y que han de servir

per fer regalos.

DESEMBARCH Á CÁDIZ

Entre l' Embaixador y 'l Secretari:

—Mohamet....
—Diguéu, senyor.
—¿Sabs qué penso?
—¿Qué sab un hom!... ¿Alguna barbaritat?
—Temo que 'l poble espanyol ens apedregui.
—Ab lo qual faria molt santament. Perque ¡miréu que 's necessita humor per venir á Espanya ab embaixadas, quan encare no hem cumplert res de lo que 'ls hi vam prometre!
—Calla, que potser no se 'n recordan.... Baixém.
—Per ara no passa r. s. Tothom ens mira.
—Y hasta hi ha músicas que tocan.
—¿Que voléu dir que las haurém de pagar nosaltres?....
—Y ara!... Si per cas tapémnos las orellas: aixís podrém dir que no las hem sentidas.

EN MARXA

Lo secretari al embaixador:

—Una pregunta, Ali....
—Parla.
—¿Volen dir que aixó dels carrils es segur? Aquesta rapidés no 'm fa gens de gracia....
—Ja veurás; usualment, cada dia hi ha uns quants morts; pero quan los trens portan embaixadas y cosas aixís, las empresas hi tenen una mica mes de cuydado...
—De modo qu' estén en la creencia de que arribarém vint á Madrid....

—Aixís ho espero, si Aláh ho vol.
—De totas maneras, jo hauria preferit anarhi en camell....

L' ARRIBADA

—Salut, ilustre embaixador....
—Gran embaixador, salut....
—Ali-BRISKA (repassant ab la mirada 'ls personatjes que 'l voltan):

—¿Qui de vosaltres es en Sagasta?
—Ningú, moro insigne: don Práxedes no ha vingut.
—¿Y aixó?... ¿Tant que m' agradaria véurel! ¿Que no me l' ensenyarán?
—Sí; pero no ha pogut venir perque s' estava pentinant lo tupé. Aném, aném á la fonda.
—¿Per qué no 'ns allotjém á palacio?
—Perque... perque Aláh es molt gran... y 'l palacio molt petit....

LA RECEPCIÓ

En Sagasta y 'l ministre d' Estat reben la embaixada mora.
—Salut y dátils, simpátichs enviats del sultan del Marroch.
—¿Quin assumpto us porta per aquestas terras?
L' embaixador se mira un rato á don Práxedes y després de ruriar una bona estona, comensa á descapdellar:
—Nosaltres venim d' Africa per dirte que las cullitas marxan molt malament.

—Lo mateix pasa aquí. Continuém.
—Y además de las cullitas, los negocios están paralisats....
—Com á casa nostra. l'rosseguiu.
—Lo qual que.... aném molt escassos de quartos y casi tots los nostres acreedors s' hi han conformat.

—¿A qué s' han conformat?
—A.... á.... esperar-se bastant pera cobrar lo que 'ls devém.
—¿Y per qué m' ho expliquéu aixó á mi?
—Perque ho sápigas.
—Donchs ja ho sé, y si no teniu res més que dirme....
—¿De manera que ja estém entesos?
—¿Oh! No encare. ¿Ahont son los quartos que 'ns heu de portar?

—¿Pero no t' estich dibent que las cullitas.... los negocios.... los acreedors!....
—Ah! ¿Es dir que en resumidas quantas venim á manifestarme que no podém pagar?

—¡Justa! Aláh ha iluminat la teva inteligencia.
—Miréu, Ali-Briska ¿m voléu fé l' favor de dir una cosa al Sultán, de part meua?
—Ab molt gust: parla.
—Li diréu que per portarme semblant recado no tenia necessitat de fer venir vint personas y deu caballs. Ab quatre mots de lletra bastava; y n' ell li hauria surtit més barato.... y á nosaltres també....

FANTÁSTICE.

PER FAVOR!

Teniu rahó, senyor conde, si senyor, tenui rahó: lo que aquí passa avuy dia no pasa en cap mes nació. Aquets duchs de carquinyoli injustament proclamats, segons lo códich, lo menos mereixan ser fusellats. Lo qu' heu dit es l' Evangeli. no admet cap contestació; tenui rahó senyor conde, ¡si senyor, tenui rahó!... Pero (dit siga en confiança) ja que us heu ben esbravat.

¿Voldriau fernes l' obsequi de dá aixó per acabat?
¿Voldriau tenirmos llástima y posar fi á la qüestió, buscant per entretenirvos qualsevol altre cansó?

Creguéu respectable conde, que aixó passa ja del punt y qu' estém totz á horas d' ara de duchs fins al cap de munt. Al principi l' espectacle va semblarnos bastant nou, pero avuy ja 'ns fa tres cosas y tothom crida: —¡Prou! ¡prou!! A vos, que sou noble autèntich dels mes vells y reforsats, se comprén que us interessin los assumptos de ducats; pero á nosaltres, gent basta, fills de manobra ó pagés, ¿no veyéu que aquestes litigis no 'ns poden importar res?

¿Que hi he algú duch que tragina una corona ilegal?
Que li embarquim, que li prenguin, ¡que 'l matin! Ens es igual!... Lo que no trobém conforme es que sense such ni bruch ens vinguéu tants y tants dias sempre ab aixó: ¡Duch! ¡duch! ¡duch!

¿No veyéu que aquest exemple si es imita pels demés pot ocasionar molt prompte l' anulació del Congrés?
Ab igual dret que vos ara, vindrá un diputat demá y á propósit de sabatas se comensará á exclamar:

—¡Vull que 'l país se 'n enteri!
•Lo meu pervers sabaté
•m' ha entregat unas botinas
•que 'm fan mal, ¡que no 'm van bé!
•¿Com es que 'l govern tolera
•un atach tan declarat
•tan inaudit tan terrible
•contra 'ls pens de un diputat?•
Algú surtirá en defensa del infortunat pegot: un altre dirá que l' home ha fet mes de lo que pot. Y enredantse aixís l' assumpto, vindrán sessions y sessions y estarém quatre senmanas menjant solas y talons.

Creyéme indomable conde, si aquets duchs que anomeném us fan tanta y tanta nosa com dias há demostrén, citémos á cal arcalde, duhémos als tribunals descubriú tot lo matute de sas coronas ducals; pero al Congrés, en lo temple del poder legislador, no 'n diguéu ni una paraula; ¡calléu, callen per favor!

C. GUMÁ

FELIX FAURE Y LAS CLASSES OBRERAS

L' actual president de la República francesa, quan era diputat, s' ocupá seriament de millorar la sort de las classes treballadoras, aliviant la situació en que 'l dret comú coloea als inválts del treball.

L' onze de febrer de 1882 presentava á la Cámara de Diputats un projecte de ley molt meditat introduhint en la legislació francesa, per primera volta 'l concepte juridich del risch professional. Dit projecte s' apoyava en la teoria de que en la major part dels accidents la culpa no resideix ni en lo patró ni en l' obrer, sino que reconeix per causa ocasional la existencia de un risch inherent al treball mateix, y que sent atribuible al propi treball y constituint un element del cost de producció, sols lo patró deu suportar las consecuencias del dany que s' produheixi.

Prenent per base aque-ta teoria, Mr. Faure establia que l' amo de tota empresa industrial, comercial ó agricola sigués responsable del dany sufert per qualsevol operari, sempre que l' accident provingués del treball mateix. Sols s' exceptuavan los accidents deguts á delictes, quals autors devían continuar sotmésos á las responsabilitats penals y civils establertas pel dret comú.

Per aplicar ab equitat lo seu sistema, creya Mr. Faure que devia limitarse dintre de un just terme l' import de las indemnizacions, deute sagrat imposit al patró y qual import equivalgué á una pensió de aliments que assegurí al obrer y á la seva familia 'ls medis de subsistencia. Conforme ab aquest criteri estableix Mr. Faure una tarifa basada en lo valor dels salaris, segons la qual l' indemnizació pot elevarse, segons los casos, fins á mil francs anuals.

Se dirá que 'l projecte de Mr. Faure si per un costat posa remey á las necessitats del pobre obrer que s' inutilisa temporal ó definitivament pel treball, per un altre costat fa caure sobre la industria una carga excessivament pesada.

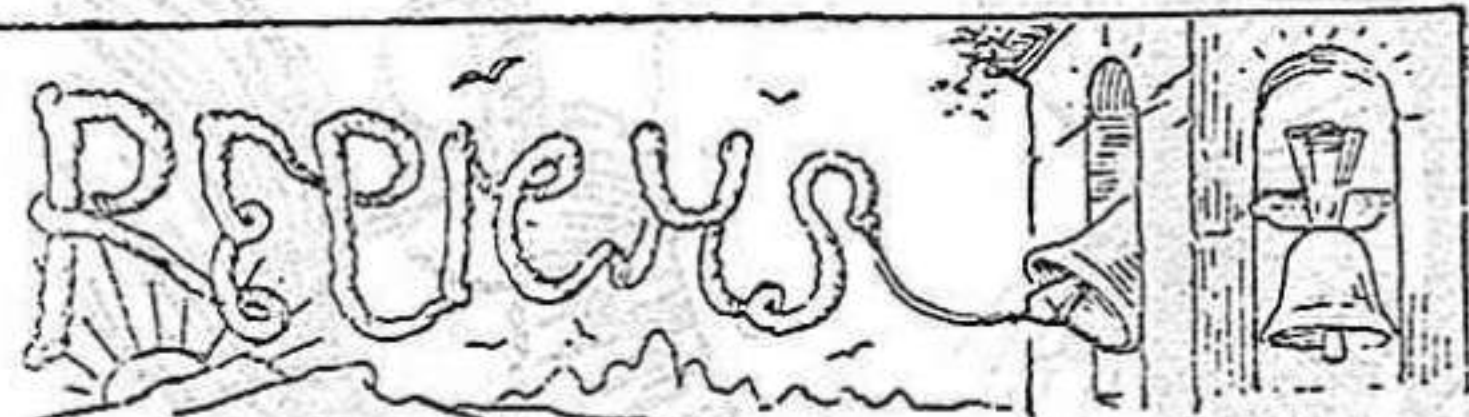
Sortint al pas á aquesta objecció, Mr. Faure completava la seva idea constituint una caixa de seguros, per qual medi la industria pogues prevenir lo pes de las responsabilitats de la ley. La caixa de seguros deuria funcionar baix la garantia de Estat, basantse la seva organizació en lo principi de la mutua. Liat á la reparació dels danys suferts per una empresa. Tota las associadas contribuirían el seguro proporcionalment, fen

aixis apenas sensible'l perjudici y evadint lo perill de ruina ab que pogués amenassar á determinadas industrias, la nova responsabilitat legal.

Tals son las ideas capitals de un projecte útil, práctic y altamente benéfich.

Mr. Felix Faure desde'l lloch eminent que ocupa pot prestar inmensos serveys á las honradas classes treballadoras, quals necessitats conceir y per la sort de las quals s' interessa vivament, que no en vá es ell mateix un héroe del treball, fill de una familia modestíssima, que ha lograt conquistar posició y fortuna á forsa de activitat, de inteligencia y perseverancia.

P. DEL O.

A casi está resolt. Als Instituts de segona ensenyansa s' hi instal·lará una cátedra de Religió y Moral. No será obligatori'l examinars de aquesta assignatura; pero 'ls alumnos deurán obtenir un certificat de aprofitament expedit per sos respectius professors.

Aquests professors percibirán un sou de 2,000, 1,500 ó 1,000 misas segons la categoria de cada Institut, y serán nombrats á proposta dels bisbes.

Y ara vagin sumant totas aquestas gangas y diguin si 'ls actuals sagastins son los nets y successors dels antichs progressistas mata-frases.

Si 'ls ensotanats se fican en los establiments oficials, no veig perque 'ls professors particulars no han de poder ficarse en los Seminarios.

Dat que 'ls bisbes pretenen monopolisar l' ensenyansa de la religió en los Instituts, seria molt just que 'ls que no usan barret de teula, monopolisessin l' ensenyansa de totas las ciencias profanas en los Seminarios.

Y fins crech que seria mes procedent que 'ls Llicenciats en ciencias ensenyessin Historia natural y Física, que no pas que 's posin á ensenyar Moral els que mantenen majordona.

Per un costat treballan els dels blats, desitjosos de que s' augmentin los drets arancelaris sobre aquest article de primera necessitat.

Y per altre costat, los farinares, fan activas gestions perque no se 'ls perjudiqui en l' exercici de la seva industria.

Una comissió de aquests últims ha anat á Madrid ¿no saben á qué?

A veure si de una vegada li fan fer al govern la farina blana.

Mentres se practicava l' elecció de nou president de la República francesa, 'l duch de Orleans, aspirant á la corona, s' estava á l' expectativa de lo que pogués succehir á Douvres, qu' es lo port inglés mes immediat á las costas francesas.

L' espectacle de una gran nació nombrant en pocas horas al seu magistrat suprem, resulta realment sublim.

En cambi ¿qué dirém de l' actitud de aquell xitxarello qu' está buscant la perduda, que acut á la olor de allá hont guisan, que vol fer un punt d' home y no s' hi atreueix?

Dirém senzillament que de lo sublim á lo ridicul, no hi ha mes que un pas.

Lo Pas de Calais.

Un xiste de 'n Sagasta.

Feya molt rato qu' en Canalejas y en Puigcerver estavan discutint sobre l' augment de drets al blat, prenent lo primer que aquest augment sigués de mitja pesseta y oposants hi l' altre de la manera mes terminant.

Llavors digné en Sagasta dirigintse á n' en Puigcerver:

—Pero home ¿á qué vé aquesta oposició tan tremenda tractantse de un augment de mitja pesseta?

—Si no es per la mitja pesseta, D. Práxedes—contestá en Puigcerver.—Si es pel principi.

—¿Pel principi?—Donchs confessi amich Puigcerver, que un principi de dos rals no val la pena de discutirse.

¿Qué felissos seriam si totas las bromas de 'n Sagasta fossen com aquesta y no com las molt pesadas que está jugant al país.

La crisis ministerial francesa ha sigut finalment resolta, constituintse govern baix la presidencia de Mr. Ribot, polítich que s' ha distingit sempre per la integritat de las sevas conviccions.

Ara que la Fransa té un ribot tan fi, á veure si logrará fer desapareixer las aspresas y 'ls grops que dificultan la concentració republicana.

A cada moment los ministros están á punt de renyir.

Uns cops per la qüestió dels blats; altrás vegadas per si en lo *Diari de sessions* s' hi han consignas tals ó quals paraulas que no devian figurarhi, agafan los plats de la taula y amenassen tirársels entre cap y coll.

Aquests ministerials son aixís: com mes endrapan, mes s' enca'labriuan.

Una cosa per l' istil va succehir á Gracia la nit del dissapte en lo ball de máscaras que 's doná en lo Teatro Principal.

Algunas parellas menjavan alegrement en lo restaurant, se tiravan piropos, bromejavan. Van destapar unas quantas ampollas, y com siga que las bromas continuessin, van acabar rebatentse pel cap tot lo que hi havia damunt de la taula.

Peró á lo menos á las máscaras de Gracia las portan á la cangrí. En cambi als sagastins, á pesar dels escándols que donan, sembla que hi ha algú que 'ls diu:

—Ala noys, trenquéuho tot, que ja es pagat.

Llegeixo:

«A Astigarreta (Guipúzcoa) ha sigut detingut un suposat frare autor de varios robos. Sembla que recorran aquells caserios altres criminals, disfressats de religiosos.»

Aixó m' obliga á aconsellarlos que sempre que vegin algun frare, tan si es verdader com si es falsificat, y per lo que puza resultar, tanquin la porta y atranquinla bé.

Los xitxaretlos conservadors han donat una serie de conferencias, combatent l' institució del Jurat, y han acabat dirigintse á n' en Cánovas demanantli que quan pugui suprimexi la popular institució.

A veure, á veure si aquests gomosos blasonant desde petits de reaccionaris, logran ser tinguts per homes de pés, y conegueixen contretreure matrimoni ab pibilletas que tinguin folza qualtoz.

Al aná á recullir un drap ajupintse 'ls dos á l' hora va donar la Salvadora al seu home un cop de cap; y 'l marit, fent una ganya, exclamá rascantse 'l front: —¿Té, veus? ¡Malvinatje 'l mon! ja m' has fet sorti una banya!

J. V. PONS.

—¿Quin preu té, Senyor Gibert, la cana de aquest percal?

—Quatre rals. —Y digui: ¿pert?

—Si: hi perdo prop de mitj ral.

AGULETA.

—¡Pillet! Jo t' ensenyaré á malgastar lo diné— deya 'l pare del Eudalt al seu fill. Y molt formal aquest contestá:—No cal que me 'n ensenyi. Ja 'n sé.

LLUIS SALVADOR.

M' escriu mon amich Pasqual que jugant á Zaragoza li ha tocat part de una grossa de la rifa de Nadal.

Jo, jugant ab la Mercé, noya maea com un sol, he tingut lo desconsol que no m' haja tocat ré.

P. LLAMBROCHS.

—A mi lo que mes m' agrada— deya un escriptor tabola —es escriure una novela de moral sobre la dona.

X.

- 1.ª XARADA.—Ga-só-metro.
- 2.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Marcelo.
- 3.ª GEROGLIFICH.—Per trastos al encant.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Ll. Real, Un Xinel·lo, J. Betas (a) Cap de carn, P. de Sans, Mirinyach y J. M. T.; n' han endavinadas 2, Bamón Ballet y Fajaleta; y 1 no mes, Un Tarrassench, Quallarch y Rosega sebas.

XARADA

Dedicada á Francois Webermann

Si no tot esta xarada ja podrás dir Webermann qu' ets un pobre meritori que no hi veus mes lluny del quart. Si l' acertas, jo t' prometo que una nit, si no t' vé mal ens veurém un vas dos-tres de hu Pagés acompañats é hi farém una brometa que 'ls mes serios hi riurán.

UN FABRICANT DE CALENDARIS.

TRENCA-CLOSCAS

D. ROSSENDO . SEGALÁ
DENTISTA
OLI, SET
BARCELONA

Formar ab aquestas lletras lo titul de un saineite castellá.
TON DE LA BOSSA.

MUDANSA

—Que t' disfressarás, Ramona, aquest any per aná al ball

—Si, de total ¿Y tú?

—Jo diré á la tía Total que ja sé qu' ella té un mocador de tot molt gran, que me 'l deixi.

—Vull que vinguis ab mi al Liceo.

—Está clar.

SOCI LDE VALLESÁ.

ROMBO

Primera railla vertical y horisontal, consonant.—Segna: objecte de suro.—Tercera: ciutat italiana.—Quarta: Titul de un drama catalá.—Quinta: eyna.—Sexta: Calificatiu aplicat als que no son bruts.—Séptima: vocal.

GONNELLA.

GEROGLIFICH

X
OOO
MAR

RAUTELL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAE

Ciutadans: J. Martra (a) Ros. E. Perez Hermós, Quim Que n, Lluis G. Ustul, J. C. Resels antes Taberné, Joan Casajuana, Un Dibuxant Barco·llera, Un Llaminé, C. Ridenbach, Cantor de Cornellá, Pere Carreras, N. F. Mario, P. Teuladas, Cap de Ciadria y Papi-Tatxi.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa ner casa.

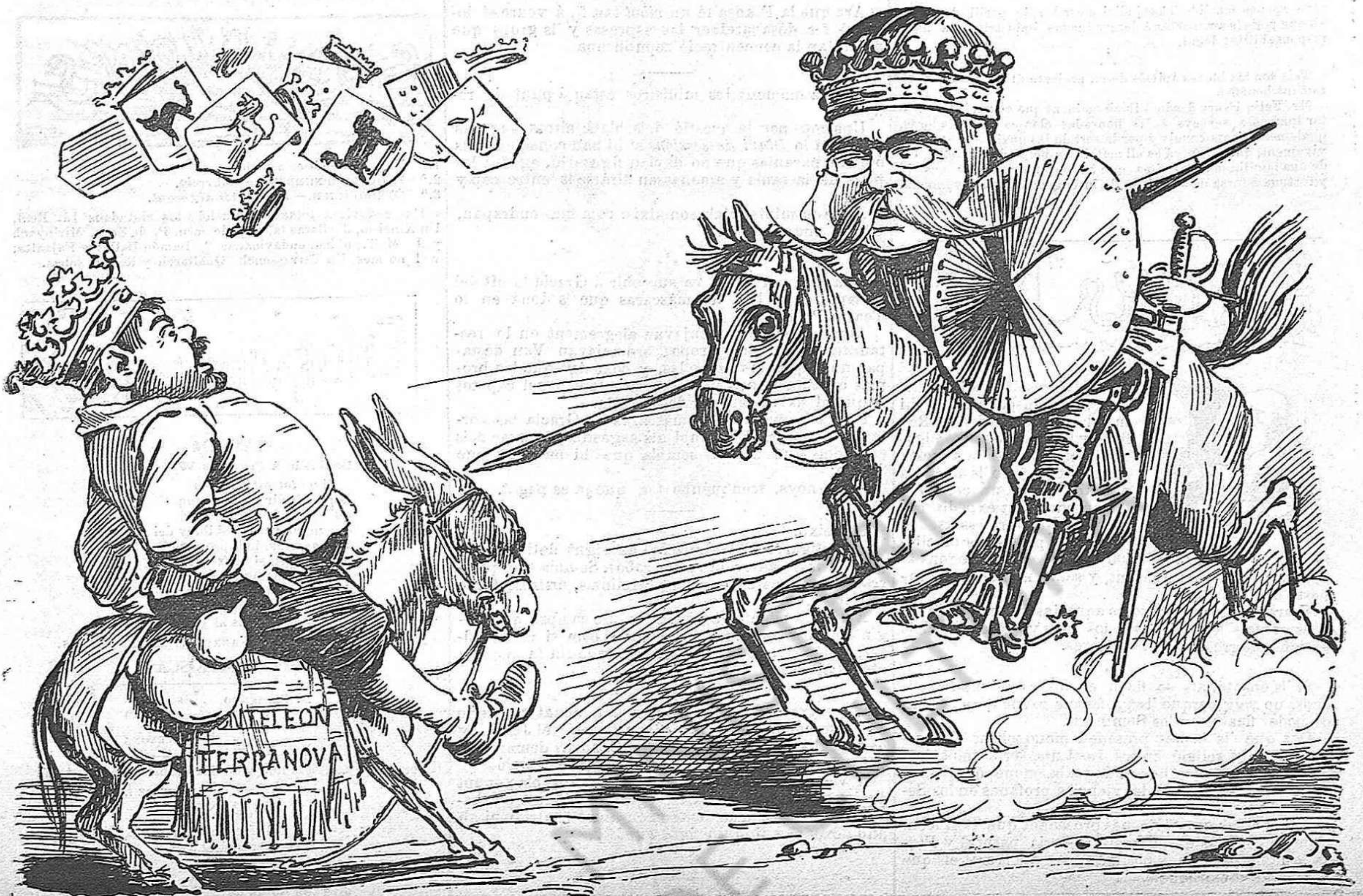
Ciutadans: P. Lliso Vilafanqui, F. Carreras Padrós, J. Mestre de Casas, Weber, J. M.ª Calve:ó y Bassegoda, F. Xiran Pastells y C.ª, Salvador Bonavía, J. Roca y Sans, Sanch de Cargol, R. Torres, Un Aprenent d' artista, Ramón Ballet y F. Carreras F.:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá P. G. (Flir): No tot lo que succeix se pot dir.—Un Admirador de la *Esquella*: Ho tindrán present.—M. Orcu Masdeu: Ens sembla que s' ha equivocat: los folletets que 'ns acompaña no procedeixen dels pares de familia, sino dels protestants.—Follei: Un millo de gracias: lo que 'ns envia va al pel.—J. Puig Cassanyas: Lo mateix ti dibém á vosté: hi anirá tot perque está molt bé.—Antonet del Corral: Rebudas las dos poesias, y las aceptém ab gust.—J. Golferichs: La de vosté es fluixa y la versificació adolex de falta de facilitat.—E. A. Pijoan: L' articlet va molt bé: 'l publicarém.—A. Llimona: Li agrahim la remesa: las anirém publicant.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, Impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

LA QÜESTIÓ DELS DUCATS

D. Quiavana de la Manxa, embesteix ab gran finesa contra Sanxo Panxa per haverse propassat, tractant de convertirse d' escuder en Duch.
LO MESTRE Y 'L DEIXEBLE

MARROQUINERIAS

L' estudiós Ventura ja sab d' escriure lo que 'l mestre Romero content li dicta.

La Democracia... l' aprén ab aquest mestre... ¡Viva la gracia!

Com sempre 'ls espanyols estar gallinas jo 'ls engatussaré ab quatre joguinas.

Y en tant los de Melilla entussiasmats van cumplint fielment aquells tractats.

